

ABİDİN PAK-PAKMAYA ANADOLU LİSESİ

O K U L B Ü L T E N İ

BU SAYIDA :

Merhaba Dünya (Şiir)	3
İnsanoğlu (Şiir)	3
Zeytin Çiçeği İle Baykuş (Öykü)	4-5
Sen miydin Kalbimi Çalan (Şiir)	5
Dedem (Şiir)	5
Bilgi Hırsız Günümüz Arsız (Deneme)	6
Gerçekten Sevmek (Deneme)	6
Hoşgörü (Deneme)	7
Sessizlik ve Yalnızlık (Deneme)	7
Sevgi Mutluluk ve Ahlak (Deneme)	8
Üşüyorum (Şiir)	8
Bir 10 Kasım Sabahı (Şiir)	9
İçimizdeki Hüzün (Deneme)	9
Nerde Kaldı Çocukluğum (Şiir)	9
Koca Yürekli Çocuklar (Hatıra)	10

O K U L B Ü L T E N İ M İ Z İ K İ N C İ Y I L I N D A

Merhaba değerli okurlarımız,

Bültenimizin ikinci yılında üçüncü sayıyla yine yayınımıza devam ediyoruz..

Bültenimizin hazırlanmasında emeği geçen başta Bengi projesini il genelinde uygulamaya koyan Balıkesir Valimiz Sayın Ersin YAZICI'ya, ilçemizde desteklerini eksik etmeyen Kaymakamımız Sayın Ali SIRMALI ve İlçe Milli Eğitim Müdürümüz Sayın Yusuf KOÇ'a, yayına hazırlayan tüm öğretmen arkadaşlarıma ve yazıları ile bültenin hazırlanmasına katkı sağlayan

Bülent DELİCE (Okul Müdürü)

layan sevgili öğrencilerimize teşekkürlerimizi sunuyoruz.

Bültenimizin bu sayısında okulumuzda Bengi projesi kapsamında yaptığımız etkinlikler ve öğrencilerimizin yazdığı şiir ve yazılar yer alacaktır. Keyifle okuya-

cağınız bu yazıları beğeneceğinizi ümit ediyor, ilginizden dolayı hepimize saygılar sunuyorum.

O K U L U M U Z D A İ N S A N H A K L A R I G Ü N Ü P R O G R A M I

İnsan Hakları Evrensel Beyannamesinin, Birleşmiş Milletler Genel Kurulunca 10 Aralık 1948 günü kabul edilişi münasebetiyle okulumuzda düzenlenen program büyük beğeni topladı.

Hazırlanan program ve etkinliklerde emeği geçen öğretmen ve öğrencilerimize teşekkür ederiz.

Kaynak:

<http://pakmayaanadolulisesi.meb.k12.tr/>

Sevgi Varsa Engel Yoktur

BENGİ Projesi sanatsal etkinlikler kapsamında Hamiyyet Feridun Sözen Özel Eğitim ve Uygulama Merkezinde "sevgi varsa engel yoktur; engelleri renklerle ve sevgiyle aşıyoruz" temasıyla Görsel Sanatlar Öğretmenimiz Serpil OCAKLI rehberliğinde öğrencilerimizin özel ve güzel çocuklarımıza koçluk yaptığı görsel sanat-

lar etkinliğimizi gerçekleştirdik.

Öğretmenimizi ve öğrencilerimizi kutluyoruz.

Kaynak:

<http://pakmayaanadolulisesi.meb.k12.tr/>

KUTLU DOĞUM HAFTASI

Okulumuzda Kutlu Doğum Haftası Programı düzenlendi. Programda emeği geçen öğretmen ve öğrencilerimize teşekkür ederiz.

Kaynak: <http://pakmayaanadolulisesi.meb.k12.tr/>

ATA ' MIZI ÖZLEMLE ANDIK

Cumhuriyetimizin kurucusu Ulu Önder Mustafa Kemal ATA-TÜRK'ün ebediyete intikalinin 80. yıl dönümü okulumuz konferans salonunda düzenlenen programla anıldı.

Oldukça duygusal anların yaşandığı programa emeği geçen öğretmen ve öğrencilerimize teşekkür ederiz.

Kaynak:

<http://pakmayaanadolulisesi.meb.k12.tr/>

MERHABA DÜNYA

Şu koca evrende, hepimiz yarımız aslında,
Merhaba Dünya, kayıp parçamı bulmaya geldim.
Hepimizin içinde o koca boşluk var aslında,
Merhaba Dünya, benim olanı almaya geldim.

Belki bir müziğin nakaratısın, belki notaları,
Sen olmadan çalamam hayat şarkımı,
Elinden tutup seni götürmeye geldim,
Merhaba Dünya, ritmimi almaya geldim.

Belki bir resmin son dokunuşu belki renkleri,
Sen olmadan asamam duvarıma bu resmi,
Seni bana katmak için geldim,
Merhaba Dünya, tek şaheserimi almaya geldim.

Benim kendi evrenim, kendi galaksim,
Kendi içimdeki en güzel hislerim,
Sana bir kez bile olsa sarılmak için geldim,
Sevgili Dünya, ışığımı bana verir misin?

Ada BAŞTÜRK 9/C 405

İNSANOĞLU

Sen, elindeki kan lekesiyle sen,
Sen, yüzündeki masum gülümsemeyle sen,
Sen, fırtınaların ve çiçeklerinle sen,
Biraz melek, biraz şeytansın.
Dünyayı yok eden ve anlamlandıransın.
Yazın ağaç gölgesi, kışın sobası.
Seven ve yıkan,
Kızan ve suçlayansın.
Medeniyetin için adam öldüren,
Mutluluğun için ağlatansın.
Çok önemsendiğin şahsiyetinle, sen;
Tanrının dünya üzerindeki imzasısın.

DİLŞAD ESRA DEĞER
11-D 26

ZEYTİN ÇİÇEĞİ İLE BAYKUŞ

Günlerden hüzün, mevsimlerden güz... O vakitlerde buğulu gözlerle izlerdim en sevdiğim ağacı. Farklıydı diğerlerinden köknarlardan, çınarlardan, palamutlardan. Farklı, yalnız başına zeytin ağacı. O koca koca devasa ağaçların arasında bir bebek gibiydi minik sarayım. Gündüz pek görünmezdim ortada, gözlerimi alıp götürürdü uzaklara güneş. Hayal kurdururdu bana kocaman zeytin ağaçlarının olduğu devasa zeytin ormanı. Uçtum minik sarayımı arkamda bırakıp karanlığima doğru. Saklandım güneşten kaçtım, umut dolu hayallerimden kaçtım. Geceyi zor ettim orada burada; o karanlıktan bu karanlığa göç ederken. Sarayıma döndüğümde bir sürprizi vardı bana yuvamın. O en cılız en kuru dalında, bu güz ayında, bir zeytin çiçeği yeşermişti bir başına. Ufacık o zeytin çiçeği üşümüş, yalnız kalmış gecedan ürkmüştü herhalde dedim, yoksa niye kapansın ki? Sabaha kadar nöbet tuttum zeytin çiçeğini korumak için, gecenin tehlikelerinden. Şafak geldi gece çabuk geçti, şafakla birlikte açtı zeytin çiçeği, o an farklı bir şey oldu, içim ısındı, bedenim tiril tiril oldu. Anlamadım nedenini, güneşin doğuşundandır dedim. Uçup gitmek üzere alırken yolluğumu yanıma, bir ses duydum, meltem rüzgarlarının yanında bir hiç kaldığı. İçten bir şekilde dedi bana merhaba. Ruhum uyuşturdu donakaldım bir an, döndüm sonra ona, hayattan bezmiş sesimi ne kadar toparlayamasam da; ben de dedim merhaba. Gülümsedi bana, dedi ki güzün açtı bu zeytin çiçeği; yalnız baykuşun yalnızlığına ortak olmak için. Duraksadım, garipsedim, uzaklara daldım bir an; gitmek ve kalmak arasında kaldım. Son bir kez baktım ona, ağızma mühür vurdum, arkama bakmadan, içimdeki fırtınalara kulak vermeden, tüm gücümle kanat çırpıtım karanlığıma. Buldum karanlık kuytu bir köşe, kendimi dinledim, kendi yüreğimi ruhumu. Zihnim olanak vermiyordu buna, bir baykuşun gönlü düşer miydi hiç zeytin çiçeğine? Yüreğim çığlıklar içindeydi, ruhum zincirle-

re vurulmuştu, geri dönmek istedim, cesaret edemedim. Karanlığın çökmesini bekledim, tüm benliğimin içindeki fırtınalarla. Geldi akşam, gizlendi güneş bulutların arkasına, ay ışığını verdi benim zeytin çiçeğimin olduğu dala. Gözlerini açtı, biraz kırgın, biraz öfkeliydi bana. “Beni arkanda bıraktın yalnız başıma” diye sitem etti bana. İçim burkuldu, çığığım koptu içimde ama ben söyleyemedim bir şey ona. Korktum, çekindim, af dileyemedim. Sanki af dileyince umutlanacaktım güzel günlere. Geçitirdim sözlerini, kaçtım ondan, kendimden. İntihara yeltendi, engel oldum ona. İstemsizce gitme sensiz yapmam dedim. Nasıl olduğunu anlamadım bunun. Yüreğim kor gibi olmuştu. Üşüyordu benim minik zeytin çiçeğim. Tüm yüreğimle sardım, ısıttım onu. Af diledim, yemin verdim, bırakmayacaktım onu bir daha. Gözlerimi alamıyordum ondan, tüm benliğim o olmuştu. Savunmasız biricik aşkı, umut verdi bana, ruhumun zincirlerini parçalayıp serbest bıraktı. Anlattı sonra bana aşkımızın bir orman olacağını. O kocaman gözlerimi hiç ayırmadan dinledim onu. Söz verdi bana bırakmayacaktı beni. Günler geçiyordu, aşkı tıpkı aşkımız gibi büyüyordu, birbirimize kenetlendiğimiz gibi... Çekirdek oluşturmuştu kendine, bir zeytin olmuştu. Büyüyordu gün geçtikçe daha güzel daha naif bir aşk tanesi oluyordu. İncancımız vardı; bu diyarlar bir zeytin ormanı olacaktı. Kış geldi sonra, üşüyorduk soğuktan ama birbirimize kenetlendikçe ısınıyor ne kar ne tipi üşütüyordu bizi. Gündüz olmuştu, biricik aşkımin yanağına bir buse kondurup ısınmak için yakacak bir şeyler bulmak üzere veda ettim ona. Geri geldiğimde yoktu yuvamızda gitmişti, koca ormanı aradım bulamadım onu. Aklımı yitirdim, tüm ormana küfürler savurdum, aylar uyandı kış uykusundan, tüm canlılar yas tutup

ağladı benim kaybolan aşkıma. Terk ettim o diyarı ondan sonra, amansızca ölüme uçtum, yaşamımı, yaşama sevincimi kaybetmişim çünkü. Aradan uzun yıllar geçti, divane bir şekilde geziyordum dünyayı. Bir ormana girdim soluklanmaya. Mükemmel aurasıyla, derinlerden bir ses çağırdı beni yanına. Uçtum istemsizce, gittim yanına, kocaman zeytin ormanının ortasındaki bir zeytin ağacının çağrısıydı bu bana. Diğerlerinden farklı iki ağaç vardı zaten bu koca ormanda. Hepsinin dallarında çiftler halinde baykuşlar vardı. Onlarınsa üstleri boştu. Beni çağıran ağaç, tüm benliğime dokundu, içten bir sesle; "Sonunda geldin." dedi bana. Anlam verememişim ben ise buna. Gülümsedi, sarıl-

mamı söyledi ona, sarıldım içim ısındı, buz tutan yüreğim kor oldu yine. Zeytin ağacı ise baykuş oldu benim gibi. Kavuşmuştuk sonunda biricik zeytin çiçeğimle. Bir daha bırakmayacaktık birbirimizi, o ufak sarayımızda, bu devasa zeytin ormanında sonsuza uzandık. Ay o gece yine ışığını üzerimize verdi, yaradılış bize ölümsüzlük verdi, tıpkı aşkımız gibi. Sonsuzluğun ve ölümsüzlüğün pek bir önemi yoktu aslında çünkü biz değil aşkımız sonsuz ve ölümsüzdü. Zeytin çiçeğime sarıldım, yine sarayımızı sırtlanıp aya kanat çırpıttık tüm benliğimizle.

UĞURHAN BÜKEN

(12/B 362)

SEN MİYDİN BENİM KALBİMİ ÇALAN

Sen miydin benim kalbimi çalan
Sen miydin benim düşlerime giren
Sen miydin bana korkular yaşatan
Sen miydin bazen güven veren
Sen miydin bana ben olduğumu hatırlatan
Söyle sen miydin?

Mustafa Tengiz (9/B 391)

D E D E M

Yolda rastladığım, tesadüfen tanıştığım, benim dedem...
Elinde el arabası, hırkası yırtık,
Soğuktan üşümüş elleri.
Başında eski bir şapka, işte o benim dedem...
Her sabah çöpte karşılaşır, birbirimize selam verir, hayırlı işler dileriz.
Bazen de evin önünde ona kek veririm,
İşte kendisi küçücük ama yüreği çok büyük,
İşte o garip, benim manevi dedem.

Mustafa Tengiz (9/B 391)

BİLGİ HIRSIZI GÜNÜMÜZ ARSIZI

Bilgi hırsızlığı diyince bir öğrencinin aklına hep kopya çekmek gelir.

Kopya çekmenin etik bir davranış olmadığını herkes bilir. Çalışkan bir öğrencinin hakkının yenmesidir kopya. Çalışmayanlar için ise bu bir fırsattır. Herkes uğraşmadan başarmak ister. Kopyacılık da bundan doğar. Kopya çekersen hem arkadaşlarının hem de öğretmenlerinin gözünden düşersin.

Ama fırsatçılık, uğraşmadan, oturduğun yerden kazanmak herkese cazip gelir. Tabi işin ucunda emek, bilgi hırsızlığı olunca çoğu insan vazgeçer ama bazen olur ki, tembeller çalışmaktan çok fırsatçılık yapmak ister. Hakkıyla kazanmaz, oturduğu yerden kazanır. Bilirler emek hırsızlığı yaptığını ama yine de yaparlar. Çünkü işin sonunda kazanmak vardır. Bilmezler yakalandıklarında ailesini, arkadaşlarını, öğretmenlerini ne duruma düşüreceklerini. Ama yine de akıllanmazlar.

Fırsatçılığa verdiği emeği çalışmaya verseydiler emin olun belki okul birincisi bile olabilirlerdi.

Bir kere ahlakını, etiğini kaybedersen bir daha bulamazsın...

Yunus Emre Berk
(9/B 404)

GERÇEKTEN SEVMEK

İki insan birbirini gerçekten severse, ne olursa olsun aralarındaki bağ kopmaz.

Birini gerçekten severseniz, ondan bir şey beklemezsiniz ve çıkarınız olmaz. Birbirinden bir şey beklemeyen ve çıkarı olmayan insanlar birlikte mutlu olurlar ve fikrimce kalpleri birbirine yakınlaşır, dolayısıyla aralarındaki bağ da güçlenir. Bu insanlar her zaman birbirlerinin yanındadırlar. Bu durum için verilebilecek en güzel örnek ise ailedir. Bir aileniz varsa siz onlara, onlar size beklenti ve çıkar içinde olmaksızın yardım etmeye hazırdır, çünkü sizi gerçekten seviyorlardır.

Peki, bir insanı gerçekten tüm kalbinizle sevdiniz ve o insan sizi sevmedi. O an sanki bir denizin ortasında tutunacak bir şey kalmamış da boğuluyor gibi ya da kaldıramayacağınız bir yükü sırtlandığınızı fark etmiş gibi hissedebilirsiniz. Ama asla unutmamalısınız ki bir insanı gerçekten sevmek onun da sizi sevmesini zorunlu hale getirmez. Yani siz elmayı seviyorsunuz diye elma da sizi sevmek zorunda değildir. Onu uzaktan sevmek, mutluluğunu izlemek bile size huzur vermeli, vermeli ki gerçekten sevmiş olun.

İnsanların mutlu olma arayışını sonlandırabilecek şey ise bence tamamen şudur; gerçekten sevmek, çıkar ve beklenti içinde olmamak. Bu kadar basit bir şey zorlaştırılmamalı. Gerçek sevgi ne kadar zor şeyler yaşamış olursa da mutluluk getirecektir. Her insan bunu deneyebilse, dünya daha katlanılabilir bir yer olur.

Bu evrende ise sevgi ile çözülemeyecek bir şey olduğuna inanmıyorum. Suçlular belki sevip sevilseydi kaybetme korkusu ile suç işlemezlerdi. Sevip sevilmeyen insanın kaybedecek bir şeyi yoktur derler. Kısaca ilişkilerinizi çıkar üzerine kurmayıp, gerçekten sevmeyi deneyin.

Çağsel DENİZ (10/B 143)

H O Ş G Ö R Ü

Hoşgörü bir tutumdur.

Kendi yaptıklarınla, düşüncelerinle çelişse bile başkalarının düşüncelerini, yaptıklarını ve yanlışlarını özgürce dile getirmelerinden rahatsız olmama, onların geçerliliklerine karşı tepki gösterme tutumudur.

Dünyada, çevremizde onlarca insan yer alıyor, her birinin kendine ait düşünceleri, fikirleri ve görüşleri var. Ama bir de şöyle bir şey var, bu insanların çoğunluğu kendi görüşünü savunur, başkalarına da kabul ettirmeye çalışır ve bunların da çoğunluğu yalnızca kendi görüşünün doğruluğundan emin bir şekilde karşı tarafı dinlemez, dinlese bile inanmaz. Bu durum insanlar arasında tartışmalara, anlaşmazlıklara yol açar.

Bir çoğu kibirli bir şekilde hep kendi fikrinin onaylanmasını ister. Halbuki gerçek hayatta böyle bir şey olmaz. Çoğu konuda tek bir doğru yoktur. Tek doğrunun olduğu durumlarda ise karşı taraf küçük düşürülmeden, uygun bir üslup ile doğruyu anlatmak gerekir.

Yani kim olursa olsun birbirimizin düşüncelerine, görüşlerine, fikirlerine hoşgörü ile yaklaşmalıyız ki toplumda saygı, sevgi ve huzur içinde yaşaya bilelim.

Kadriye SEMERCİ (10/B 126)

SESSİZLİK Ve YALNIZLIK

Sessizlik ne güzel bir şey... İsteddiğin zaman istediğini söyleyen de hiçbir şey söylemiyor. Hiçbir zaman bir zararı olmuyor sana, kimi insanlar var bir sessizlik bile olamıyorlar kimi havyanlar var bir insandan bile daha masum, suçsuz olabiliyor.

Yalnızlık ise o kadar güzel değil. Yalnız olunca hiçbir cevap bulamıyorsun. Ne kadar istesen de o cevapları alamıyorsun, tek sen varsın ve kendi gücünle hareket ediyorsun, kendi bilginle. Bilginin yetersiz olduğu durumlarda tek yapabildiğin şey susmak oluyor, o da yanında sessizliği getiriyor.

Aslında sessizlik ile yalnızlık birbirinden o kadar uzak değil. Yalnız bir yerde sessizliğe; sessiz bir yerde ise yalnızlığa çok kolay ulaşılabilir.

Mert Mertoğlu (9/B 389)

SEVGİ, MUTLULUK VE AHLAK

Sevgi, mutluluk ve ahlak bir toplumun olmazsa olmazları arasındadır. Sevgi, mutluluk ve ahlak yani bu üç terim toplumdaki bireylerin vazgeçilmezidir. İnsanlık tarihi boyunca insanoğlu, nasıl ekonomik ihtiyaçlarını gidermek zorundaysa aynı şekilde bu üç terime de manevi açıdan muhtaçtır.

Sevgi her canlının muhtaç olduğu bir değerdir. Sevgi sadece insan sevgisi demek değil, ayrıca bitkilere, hayvanlara, çevreye ve doğaya olan sevgidir de. İnsanlar birbirlerine karşı sevgi dolu olmadıkları sürece o toplumda barış ve adalet de sağlanamaz. Mutluluk, sevgi ile birleşince kendi başına bir anlam kazanır. Mesela bizler diğer insanlar tarafından sevilmediğimiz zaman, bize karşı olan düşünceler ve bakışlar da değişir. Bu da bizim mutlu olmamıza vesiledir. Ahlak ise büyük küçük herkeşe eşit davranıp saygı göstermektir. Ahlaksızlık günümüz toplumunda çok yaygındır. Özellikle de günümüz gençleri arasında... Bu durum ise bizden büyük olan insanlar tarafından hoş karşılanılmaktadır.

Uzun lafın kısıyası şu ki, insanlar refah içerisinde yaşamak istiyorsa, insanlar tarafından kötü gözle görünmek istemiyorlarsa; ahlaklarını korumalı, her şeye sevgi, mutluluk, iyilik çerçevesi içerisinde bakmalıdırlar. Sevgisizlik kalbin, mutsuzluk insanlığın, ahlaksızlık edebin yok olmasına sebep-tir.

Sevim AYLAR (10/B 139)

ÜŞÜYORUM

İçimde bir cehennem ateşi,
Ben üşüyorum.
Üşümek elde değil,
Güneşi yolun karşısında bıraktım.

Ertelemişim sevgiyi,
Ertelemişim huzuru,
Bir açıklaması var elbet,
Söylemeye korkuyorum.

Fırtınalar kopuyor içimde,
Pişmanım, bütün ömrümü hiç etmişçesine.
Durduramıyorum kendimi,
Bağırıyor, söyleyemiyorum.

Sırtımdaki yükler,
Ağır gelmedi bu kadar.
Umudu bıraktım arkamda,
Pişmanım üşüyorum.

Kırgınım kendime,
Bir o kadar da kızgın.
İhanet etmişim sanki,
Bütün benliğime.

UĞURHAN BÜKEN

(12/B 362)

BİR 10 KASIM SABAHI

Bir millet düşünün kaniyla destan yazan, umuduyla, cesaretiyle düşmana korku salan. Hayale sığmayan bir millet, düşe sığmayan bir kudret düşünün.

Ve yine bir insan düşünün hem bu milleti hem de diğer milletleri kendine hayran bırakan. Sarı saçlı, mavi gözlü, tılsım kalpli bir adam...

Adını andıkça yürek sızlatan Ata gibi, Türk'ün sesi gibi bir adam...

En zor zamanlarda "Geldikleri gibi giderler." Diyen milletine, Ya Rab, bu ne azametli duruş, bu nasıl korkusuz bir komutan? Ne iyilik yaptık da bize nasip ettin ordumuza böyle bir kumandan?

Gençliğe hitabesi, gençliğe olan umut dolu sözleri ile sen hep yaşa, bize "Ne mutlu Türk'üm" demeyi öğreten adam.

Ah, 10 Kasım'ı takvimlerden çıkarsam, hiç geçmese saat, 9 u 5 geçe kalksan yattığın yerden, milyonlarca umut saçsan milletine...

Komutan, lider, güzel yürekli adam, hakkını ödemek istesem yetmez, nefesim yetmez, ömrüm yetmez. Haydi aydınlığınla kalk gel, ışık ol milletimin üstüne, ufkunla afakları silkele!

Cevriye BAYHAN
9 \C 409

İÇİMİZDEKİ HÜZÜN

Hayat, bizi bazen hiç ummadığımız, hayal bile etmediğimiz durumlara, mekanlara getirir. Asıl suçlu olan biz mi yoksa hayat mıdır bilemeyiz. Fakat sadece şunu biliriz ki her zaman sana inanan seninle dertlerini ortaya koyan insanlar, sana bu zorlu süreçte her daim yardım ederler veya etmeye çalışırlar. Mühim olan bizim mutlu olmamız değil mi? İnsanoğlu ne olursa olsun hayal kurmak, belki de olmayacak duaya âmin demek ister. Belki de bu yüzdendir mutsuzluğumuzun sebebi. Hayat asla kimseye adil davranmaz. Birinin hayali bir diğerinin yaşantısı olur. Sonuçta herkes "hayal kırıklığı" yaşar. İlk kelimedenden de anlaşıldığı gibi "hayal" sadece düşlemek, ona bağlanmak... Bazen mutlu olmak için sebep aramaya gerek yoktur. Çünkü güzel bir hava ya da bir yudum kahve bile mutluluğumuzu yerine getirir. Ama bazen en küçük şeyleri bile düşünürsünüz fakat mutlu olamazsınız. Bence asıl mutluluk, istediğin yerde istediğin insanlarla yaşamaktır. Sözün özü aslında herkes aynı anda geceyi yaşar ama herkesin karanlığı farklıdır. Anlayana...

Adile Gül AÇIKGÖZLÜ
(9/C 406)

NERDE KALDI ÇOCUKLUĞUM

Nerde kaldı benim o çocukluğum?

Nerde kaldı o eskiden oynadığım,

Misketlerim, topacım, bir avuç kiraz için çıkıp gömleğimi yırttığım ağacım...

Sanki zamandan kaçarmış, saklanırmış gibi oynadığım saklambacım,

Nerde kaldı benim o eski çocukluğum?

Nerde kaldı gece sevinçten uyuyamayıp,

Başucuma koyduğum bayramlıklarım...

Kapı kapı dolaşıp şeker topladığım,

Ayşe ablalarım Hasan dayılarım...

Nerde kaldı yağın karı görünce,

Masumca çılginca oynadığım o kartoplarım

Sahi nerede kaldı,

Benim o eski çocukluğum...

Nerede kaldı o çıkarsız, saf, tertemiz duygularla sevdiğim ilkokul aşkım,

Nerde kaldı saniyesini bile kaçırmayıp,

Sıcağı sıcağına günlüğüme yazdığım hatıralarım...

Ve nerede kaldı hiçbir şey düşünmeden, erkenden uyuduğum gecelerim.

Sahi nerede kaldı benim o eski çocukluğum...

Tarık Yılmaz

(12/C 796)

Koca Yürekli Çocuklar

Bizler kıymet bilmeyen, yokluk nedir bilmeyen çocuklarız. Bir şeyin değerini kaybettikten sonra fark ediyoruz ve iş işten geçmiş oluyor.

Bende sizlerdenim önüme konan yemeğe burun kıvıran, yoktan anlamayan, anne baba kıymeti bilmeyenlerdenim bende. Ama ben bir şeylerin değerini kaybetmeden anladım. Nasıl mı oldu? Gördüm çünkü, iki saatte mutluluğu, acıyı, yokluğu, masumluluğu gördüm. Çocuk esirgeme kurumuna gittim. Bir grup ilkokul ve anaokulu öğrencisinin bulunduğu iki, üç katlı denebilecek küçük bir eve adım attım. O kapıdan içeri girdiğimde minik başlar bana döndü ve 5-6 yaşlarında saçları örgülü minik bir kız çocuğu koşarak yanıma geldi, sınıksız sarıldı bana. Hayatımda birçok insana sarıldım ama böyle hissederek böyle sevgi ile sarılanı hiç görmedim, hiç hissetmedim. Onun ardından iki kız daha geldi ve onlarla da sarıldık. Oradakilere selam verip oturdum. Yanıma geldi Sultan "Ben seni rüyamda gördüm biliyor musun?" dedi. Ben bir şey demeden arkama oturup kızılı erkekli saçlarım ile oynamaya başladılar. Sultan yüzüme bakarak; "Saçların çok güzel, benim saçımı kestiler" dedi. Bende saçlarını okşayıp harika göründüklerini söyledim. Daha sonra hep birlikte kutu kutu pense oynadık, onlar çok mutlu oldular.

Oradaki çalışanlara "Anne" diyorlar. Bizi gördüklerinde gözlerinde olan o ışıltıyı hiçbir zaman unutamam. Sevgiye aç, çocukluğunu yaşayamayan masum birer melek gibiydiler. İlgiye muhtaçlar, sıcacık yuvaya, şefkatli anne kollarına muhtaç onlar. Ama her şeye rağmen yüzlerinde kocaman sıcak bir gülümseme var. Çıkarken hepsini kocaman kocaman öptüm. O evin kapısından dışarı adımımı atarken arkamdan "Yine gel olur mu?" dediler yalvarırcasına. Yutkunamadım boğazıma bir yumru oturdu. Elimde olsa oradan hiç çıkmaz sabahlara kadar onlar ile oyun oynamak isterdim.

Oradan çıkıp ilkokul seviyesinde olan erkek çocuklarının bulunduğu eve girdik. Ödevlerini bitirdikleri için oturup çizgi film

izliyorlardı. Hepimiz yanlarına oturup sohbet etmeye başladık. Çoğu Özel timde görev almak, asker, polis olmak istiyordu. Benim konuştuğum sohbet ettiğim Ahmet de polis olmak istiyor, sebebini sorduğumda ise "Suçluları yakalamak, iyilerin yanında olmak istiyorum da ondan." dedi bana. Ah kendileri küçücük, yürekleri kocaman olan kardeşlerim bu ülkenin geleceği sizlersiniz, bu ülkenin yarınları bizleriz.

Oradan çıktığımızda görevliler ile başımızda bulunan öğretmenlerimiz sohbet etti. Sevgi evinde bulunan iki tane bebek varmış. Bunu duyunca gerçekten üzüldüm. Anne ve babaya en çok ihtiyaç duydukları zamanlarında onlar yoklar. Onlar, küçücük bir öpücük ile ucuz bir çikolata ile mutlu olan size karşılıksız sevgi veren çocuklar. Bizler bunca imkâna rağmen bir şeylerin değerini bilemiyoruz. Yanımızda bize varını yoğunu veren bir anne ile bir babamız, arkamızda duran bir ailemiz var, üzüldüğümüzde saçlarımızı okşayacak, hastalandığımızda başımızda nöbet tutacak bir ailemiz. Bize sunulana şükretmek yerine isyan ediyoruz arkadaşlar. Bizim imkanlarımızın binde birini bulamayanları gördüm, halimize şükrelelim, ne dersiniz?

Necla Naz BURAK (9/C 426)

CUMHURİYET BAYRAMIMIZI BÜYÜK COŞKUYLA KUTLADIK

Cumhuriyetimizin ilanının 95. yıl dönümü okulumuz konferans salonunda tüm öğretmen ve öğrencilerimizin katılımıyla coşkuyla kutlandı.

Kaynak: <http://pakhayaaadolulisesi.meb.k12.tr/>

OKUMA YARIŞMASINDA İLK İKİ DERECE ÖĞRENCİLERİMİZİN

"Okumak bütün anlamsızlıklara meydan okumaktır. Var oluşumuzu, hayatı, nereden gelip nereye gittiğimizi anlamaya çalışmaktır. Yol bulmaktır, köprü kurmaktır..." BENGİ "Edebiyat Rüzgarları" projesi kapsamında İlçe Millî Eğitim Müdürlüğümüz tarafından düzenlenen Peyami SAFA "Yalnızız" eseri kitap okuma yarışması ve ödül töreni okulumuzda gerçekleşti. Okulumuz öğrencilerinden Hazel BİRGÜL 1., yine okulumuz öğrencilerinden Elif ALUMUR 2. oldu. Saniye Hüseyin Balya Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesinden Şeyma Doğru 3. oldu. Dereceye giren öğrencilerimiz ödülleri İlçe Millî Eğitim Şube Müdürümüz sayın Ramazan ÖNEY'in elinden aldılar. Bütün öğrencilerimizi tebrik ediyoruz.

Kaynak: <http://pakhayaaadolulisesi.meb.k12.tr/>

ABİDİN PAK-PAKMAYA

ANADOLU LİSESİ

<http://pakmayaanadolulisesi.meb.k12.tr/>

2009

ABİDİN PAK-PAKMAYA ANADOLU LİSESİ

Hamidiye Mah.
Zübeydehanım Cad.
537.Sk.
Edremit/ BALIKESİR
Telefon: 0 (266) 3740904
Faks: 0 (266) 3740979
E-posta: <http://pakmayaanadolulisesi.meb.k12.tr/>

Vizyonumuz

İlimizin eğitiminde, model ve lider bir eğitim kurumu olmak. Paydaşlarla ilişkilerde; Doğruluk, Dürüstlük Katılımcılık Şeffaflık Paylaşıcılık İnsan Haklarına saygı Çevreye Duyarlılık İyimserlik Empati Sevgi ve Saygı Eğitim ve öğretim hizmetlerinde; Girişimcilik Verimlilik Kalite Yaratıcılık Mükemmeliyetçilik Yararlılık

OKULUMUZUN TARİHÇESİ

1930 – 1938 yılları arasında Edremit’ de Gazi İlköğretim Okulunda öğretmenlik yapan Abidin Pak’ın oğlu hayırsever işadamı Dr. Engin PAK tarafından yaptırılan ve babasının adını taşıyan “Abidin PAK-PAKMAYA Anadolu Lisesi “ baba Pak’ın öğretmenlik yaptığı okula sınırlı bir alanda bulunuyor.

Eğitime yüzde yüz destek projesi kapsamında yaptırılan okul inşaatı için Pak Holding Yönetim Kurulu Başkanı Dr. Engin PAK ile Milli Eğitim Müdürlüğü arasındaki okul yapımı ile ilgili protokol 29 Aralık 2008 tarihinde imzalanmış ve Balıkesir Eski Valisi Selahattin

HATİPOĞLU tarafından onaylanarak yürürlüğe girmiştir. Okulumuz Eski devlet hastanesi arazisi üzerinde 4 Katlı ve 20 derslikli olarak yaptırılarak 2009 Haziran ayında Milli Eğitim Müdürlüğü’ne teslim edilmiştir. 2009-2010 Eğitim – Öğretim yılında sınav sonucu okulumuza kayıt hakkı kazanan 4 sınıf 120 öğrencisiyle eğitime açılmıştır. Devam eden yıllarda yeni öğrencilerin katılımı ile gelişimini sürdürmüştür. Günümüzde 20 sınıf ve 592 öğrenci ile Eğitime devam etmektedir.

Okulun toplam arsa alanı **15517** metrekare olup, içerisinde 4 katlı 1 blok bulunmaktadır. Blok oturma alanı **2882** metrekaredir. Bahçenin alanı **12635** metrekaredir.

Kaynak: <http://pakmayaanadolulisesi.meb.k12.tr/>